

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh

Kapitola druhá

In Memoriam

Harry krvácel. Chytil si zraněnou pravou ruku, zamumlal cosi pod vousy a otevřel dveře svého pokoje. Ozval se zvuk rozbitého porcelánu. Rozšlápl šálek studeného čaje, který ležel na zemi přede dveřmi.

„Co to, sakra...?“

Rozhlédl se, ale schody v číslu čtyři Zobí ulice byly prázdné. Možná to byla další z Dudleyho prostoduchých pastí. Snažil se držet zraněnou ruku zvednutou a zdravou zatím sesbírat střepy hrnku a hodit je do přeplněného koše, který byl ode dveří sotva vidět. Pak zamířil do koupelny, aby si opláchl prst pod tekoucí vodou.

Bylo hloupé, nesmyslné, naštávájící a k nevydržení, že mu zbývaly ještě čtyři dny, po které nemohl kouzlit. Musel však uznat, že to říznutí do prstu by mu to stejně znemožnilo. Nikdy se nenaučil, jak léčit rány. Když mu to teď přišlo na mysl – především ve světle nejbližších plánů – zdálo se to jako vážný nedostatek jeho kouzelnického vzdělání. V duchu si poznamenal, že se na to musí zeptat Hermiony. Uchopil velkou roli toaletního papíru, aby z koberce dostal co nejvíce čaje, a zavřel za sebou dveře.

Ráno trávil tím, že snad poprvé za celých šest let školy vyndal veškerý obsah z kufru. Když dříve před každým novým školním rokem balil, vyměnil jen zhruba tři čtvrtiny věcí a na dně zůstávaly úplné poklady - staré brky, vyschlí brouci nebo nespárované ponožky, které mu už nebyly. Právě před několika minutami zalovil rukou v tom zmatku a ucítil bodavou bolest na pravém prsteníčku. Když ruku vytáhl, objevila se i krev.

Teď pokračoval opatrněji. Znovu si klekl ke kufru a zašátral po dně. Vytáhl starý odznak, který střídavě blikal „Podporujte Cedrica Diggoryho“ a „Potter smrdí“, ošoupaný a rozbitý lotroskop, zlatý medailon se vzkazem od R. A. B. a konečně něco ostrého, co ho prve zranilo. Předmět poznal okamžitě. Zhruba dvoupalcový úlomek kouzelného zrcátka, které dostal od Siriuse, svého zesnulého kmotra. Odložil jej stranou a opatrně hledal další kousky, ale z posledního kmotrova dárku už nezůstalo nic jiného kromě třpytící se vrstvy skelného prachu na dně.

Harry se posadil a zkoumavě prohlížel úlomek zrcátka, o který se řízl. Viděl ale jen jasně zelené oči, které ho sledovaly. Odložil proto střep na dnešní výtisk Denního věštce, který ležel nečtený na posteli, a s nenadálou energií se vrhl na úklid zbytku kufru, aby tím zastavil záplavu hořkých vzpomínek, žalu a všeho dalšího, co rozbité zrcátko přineslo.

Zabralo ale další hodinu vyprázdnit ho úplně, vyhodit vše, co už bylo nepoužitelné, a zbytek roztřídit na dvě hromádky podle toho, zda to ještě bude potřebovat. Školní a famfrpálové hábity, kotlík, pergamen, brky a většinu knih nechal v rohu. Na chvíli zauvažoval, co s tím asi provedou Dursleyovi – zřejmě je v noci spálí, jako kdyby se jednalo o důkazy strašného zločinu. Do starého batohu naopak zabalil svoje mudlovské oblečení, neviditelný plášť, soupravu pro výrobu lektvarů, zbytek knih, rodinné fotoalbum – dárek od Hagrida, balíček dopisů a hůlku. V přední kapse už byl Pobertův pláněk a zlatý medailon se vzkazem R. A. B. Na tomto speciálním místě nebyl kvůli tomu, že by byl cenný – byl bezcenný ze všech obvyklých hledisek –, ale kvůli všemu, čím se muselo zaplatit za jeho získání.

Na stole vedle Hedvičiny klece ležela vrstva novin – jeden výtisk za každý den, který Harry letos strávil v Zobí ulici.

Zvedl se ze země, protáhl se a zamířil ke stolu. Bral do ruky jeden výtisk za druhým a postupně je

házel do kouta k nepotřebným věcem. Hedvika se ani nepohnula, buď spala nebo spánek předstírala. Byla na Harryho naštvaná, protože ji v posledních dnech prakticky nepouštěl ven z klece.

Když už hromada téměř zmizela, Harry zpomalil. Hledal konkrétní vydání, které dorazilo pár dní po návratu do Zobí ulice. Pamatoval si, že na titulní stránce byl zmíněn odchod Charity Burbageové, profesorky Studia mudlů, z Bradavic. Nakonec ho našel. Rovnou otočil na stranu deset, uvelebil se na křesle a znovu se začel do článku, který hledal.

VZPOMÍNKA NA ALBUSE BRUMBÁLA

autor: Elfias Doge

S Albusem Brumbálem jsem se seznámil, když mi bylo jedenáct, v den, kdy jsme nastoupili do Bradavic. Rozuměli jsme si. Nepochybně díky tomu, že jsme oba byli outsideri. Já onemocněl dračími neštovicemi krátce před začátkem školy, a i když už jsem nemohl nikoho nakazit, má nazelenalá barva a poďobaná tvář řadu spolužáků odrazovala. Albus si do Bradavic přinesl nechvalnou proslulost. Jeho otec Percival byl o rok dříve odsouzen za surový a všeobecně známý útok na tři mladé mudly.

Albus se nikdy nesnažil popřít vinu svého otce (ten později zemřel v Azkabanu) – spíše naopak. Když jsem se odvážil ho zeptat, ujistil mě, že o jeho vině ví. Jinak se ale o tomto nepřijemném tématu odmítal Brumbál bavit, i když se o to mnozí pokoušeli. Někteří čin jeho otce naopak oceňovali a předpokládali, že Albus má na mudly stejný názor. Nemohli se více mýlit. Každý, kdo znal Albuse více, by mohl potvrdit, že nikdy neprojevil antimudlovské sklony. Jeho podpora mudlů a jejich práv mu naopak během let přinesla řadu nepřátel.

Postupem času ale Albusova vlastní sláva začala překonávat jeho otce. Na konci prvního ročníku ho už nikdo neznal jako „syna odpůrce mudlů“, nýbrž jako nejtalentovanějšího studenta, který se kdy v Bradavicích objevil. Ti, kteří se stejně jako já mohli pyšnit jeho přátelstvím, ho chápali jako vzor a to nemluví o pomoci a podpoře, kterou nikdy nikomu neodmítl. Později se mi přiznal, jak už tehdy pochopil, že jeho životním posláním je vzdělávat.

Nejen, že vyhrál každou cenu, kterou škola nabízela, ale brzy se dostal do pravidelného kontaktu s nejproslulejšími jmény té doby: slavným alchymistou Nicolasem Flamelem, významnou historičkou Bathildou Bagshotovou, kouzelnickým teoretikem Adalbertem Wafflingem i dalšími. Některé z jeho prací byly dokonce publikovány... jako například Přeměňování dnes, Čarodějné výzvy a Lektvary v praxi. Zdálo se, že jeho kariéra bude strmá a zbývala už jen jediná otázka: Kdy se stane ministrem kouzel? Později se ukázalo, že mu ta funkce byla doopravdy nabídnuta, ale on nikdy neměl politické ambice

Když jsme byli v Bradavicích ve třetím ročníku, do školy nastoupil Albusův bratr Aberforth. Nebyli si moc podobní. Aberforth nikdy nebyl blázen do knih a za své názory bojoval pěstmi, zatímco Albus dával přednost diskuzi. Přes jejich rozdíly by ale bylo chybou přepokládat, že oba bratři nebyli přáteli. Měli rozpory, ale ty vyplývaly z jejich rozdílných povah. K Aberforthově cti je však nutné říci, že nebylo snadné žít v Albusově stínu. Je těžké, když je člověk zastíněn svým přítelem, natož pak svým bratrem.

Po opuštění Bradavic jsme se s Albusem vydali na tehdy tradiční pouť kouzelnickým světem společně. Před zahájením vlastní kariéry jsme sbírali zkušenosti návštěvou a pozorováním zahraničních kouzelníků. Všechny ale změnila tragédie. Když už se naše cesta chýlila ke konci, zemřela Albusova matka Kendra a nechala tak Albuse, aby se postaral o zbytek rodiny. Odložil jsem svůj odjezd na dostatečně dlouhou dobu, abych složil Kendře úctu na jejím pohřbu, a pak jsem pokračoval ve své osamělé pouti. Nebylo pochyb, že Albus se musí postarat o mladšího bratra a sestru i s nevelkým množstvím prostředků, které zbyly, a tak se mnou nemohl putovat dál.

V dobách, které následovaly, jsme spolu byli jen v minimálním kontaktu. Ze svých cest jsem (možná necitlivě) psal Albusovi dopisy plné nádherných popisů: útěky od řeckých chimér počínaje a experimenty egyptských alchymistů konče. Jeho dopisy mi přinášely něco málo z jeho běžného života, který mi připadal až nudný pro tak úžasného kouzelníka. Přestože jsem byl zabraný do vlastních vzpomínek, vyděsilo mě, když jsem se doslechl o další tragédii, která Brumbálovy postihla

na konci mé roční pouti: smrt jejich sestry Ariany.

Zdravotní problémy sice pronásledovaly Arianu po dlouho dobu, ale krátká doba mezi její smrtí a skonem jejich matky výrazně ovlivnila oba bratry. Všichni Albusovi blízcí – a sám sebe mezi ty šťastné počítám – by odpřísáhli, že jej natrvalo poznamenaly její smrt a pocit viny (i když byl samozřejmě nevinen).

Vrátil jsem se domů a našel mladého muže s životními zkušenostmi, které obvykle provázejí lidi mnohem starší. Albus byl od té doby uzavřenější a mnohem méně optimistický. Arianina smrt navíc nevedla ke sblížení obou bratrů, ale naopak k jejich odcizení, což jen přispělo k celé tragédii. (Jakkoli se vztah mezi bratry časem zlepšil a v dalších letech se obnovilo i jejich přátelství, nikdy už si nebyli tak blízcí.) Od té doby ale Albus nerad mluvil o svých rodičích nebo sestře a jeho přátelé se naučili se o nich nezmiňovat.

Někdo jiný snad dokáže popsat jeho úspěchy následujících let. Brumbálův neocenitelný přínos k zachování a rozšíření znalostí čarodějného světa včetně objevení dvanácti způsobů použití dračí krve ocení až další generace, stejně tak moudrost, která se ukázala v mnoha rozhodnutích Starostolce v době, kdy byl jeho nejvyšším kouzelníkem. Pro některé je dodnes nepřekonaný duel, který svedl v roce 1945 Brumbál s Grindwaldem. Očiti svědci píšou o hrůze a respektu, které cítili, když sledovali boj mezi dvěma neobyčejnými kouzelníky. Brumbálovo vítězství a jeho následky pro kouzelnický svět patří k významným okamžikům historie, srovnatelné s přijetím Mezinárodního zákoníku o utajení kouzel či pádem Vy-víte-koho.

Albus Brumbál nikdy nebyl ješitný nebo nafoukaný. Na každém člověku dokázal najít něco, co lze ocenit, bez ohledu na to, jak bezvýznamný či špatný ten člověk byl. Věřím, že to byly právě ztráty jeho blízkých v raném mládí, které mu jen přidaly na lidskosti a sympatii. Jeho přátelství mi bude chybět více, než dokážu popsat, ale má osobní ztráta je nicotná vzhledem ke ztrátě celého kouzelnického světa. Bezesporu šlo o nejoblíbenějšího a nejpodnětnějšího ředitele Bradavic. Zemřel tak, jak žil – v duchu boje za dobro. A jako kdyby i ve své poslední hodině, stejně jako první den, podával ruku chlapci s dračími neštovicemi.

Harry dočetl, ale dál upřeně sledoval fotografii s nekrologem. Brumbál měl na tváři svůj typický přátelský laskavý úsměv, ale Harry měl pocit, jakoby ho i z novin propaloval pohledem přes své půlměsíkové brýle, a pocítil tak smutek se špetkou pokory.

Domníval se, že zná Brumbála poměrně dobře, ale když si článek přečetl, zjistil, že o něm prakticky nic nevěděl. Nikdy ho nenapadlo uvažovat o Brumbálově dětství nebo mládí. Předpokládal, že byl vždy takový, jakého ho znal sám. Úctyhodný, šedovlasý starý pán. Myšlenka na pubertálního Brumbála byla prostě divná, skoro jako představa hloupé Hermiony nebo přátelského třaskavého skvorejše.

Nikdy ho nenapadlo ptát se Brumbála na jeho minulost. Bude to znít divně a možná i sobecky, že i když byla Brumbálova účast v legendárním duelu s Grindelwaldem všeobecně známá, Harryho nikdy nenapadlo se ptát na podrobnosti a pocity. A to se týkalo i dalších Brumbálových úspěchů, vždy se zabývali jen Harrym. Bavili se o Harryho minulosti, Harryho budoucnosti, Harryho plánech a teď mu přišlo líto, že se navzdory své vlastní nebezpečné budoucnosti nezeptal na nic osobního.

Měl ale pocit, že ani na tu jednu osobní otázku, kterou položil, nedostal upřímnou odpověď:

„Co vidíte vy, když se do toho zrcadla podíváte?“

„Já? Vidím sám sebe, jak držím v ruce tlusté vlněné ponožky.“

Po chvíli přemýšlení vytrhl Harry nekrolog z Věštce, opatrně jej složil a zastrčil do prvního dílu „Praktických obranných kouzel a jejich využití proti černé magii“. Zbytek novin hodil na hromadu k ostatním, otočil se a prohlížel pokoj. Bylo tu uklizeno mnohem více než obvykle. Poslední, co nebylo na svém místě, byl dnešní výtisk Denního věštce, který stále ležel na posteli pod střepem rozbitého zrcátka.

Přešel místnost, nechal sklíčko sklouznout a rozložil noviny. Když mu je ráno přinesla sova, jen zběžně pohlédl na titulky, a protože se v nich nepsalo o Voldemortovi, odložil je stranou. Byl si jist, že Ministerstvo používá své páky, aby Věštec novinky o Voldemortovi netiskl. Teď ale zahlédl něco, co mu ráno uniklo.

Ve spodní části stránky byla malá fotka Brumbála s utrápeným výrazem a nad ní malý titulek:

KONEČNĚ PRAVDA O BRUMÁLOVI?

Očekávejte příští týden. Nabídneme vám šokující příběh o postiženém géniovi, považovaným mnohými za největšího kouzelníka své doby. Naše reportérka Rita Holoubková odkryje obrázek populárního a moudrého starce se stříbrnými vousy a poodhalí nám jeho neklidné dětství plné překračování zákonů, celoživotní rodinné spory a tajemství viny, které si odnesl Brumbál s sebou do hrobu. Proč odmítl nabídku na funkci ministra kouzel a zůstal jen ředitelem? Jaký byl skutečný účel tajné organizace, známé jako Fénixův řád? Jak opravdu Brumbál zemřel? Odpovědi na tyto a mnoho dalších otázek naleznete v nové šokující biografii Život a lži Albuse Brumbála autorky Rity Holoubkové. S ní se setkala Betty Braitwaitová a my vám nyní nabízíme exkluzivní rozhovor na straně 13!

Harry zuřivě listoval novinami, až našel stranu 13. V úvodu článku spatřil fotografii s dalším povědomým obličejem - zobrazovala ženu s perleťovými brýlemi, kučery blond vlasů, ústa roztažené v něčem, co mělo být vítězoslavným úsměvem, a roztřesenými prsty ukazovala na čtenáře. Harry všemi silami ignoroval pocit hnusu, který ho nad fotkou popadl, a četl dál.

Při osobním setkání na vás Rita Holoubková působí mnohem lidštěji, než by se z jejich útočných článků mohlo zdát. Uvítala mě v předsíni svého útulného domku, pozdravila a vedla do kuchyně na šálek kávy, koláček, a jak už je u ní zvykem, i velkou dávkou nejnovějších klepů.

„Samozřejmě, že Brumbálův životopis je snem každého autora,“ začala vyprávět. „Takový dlouhý a na zážitky bohatý život! Jsem si jistá, že má kniha nebude poslední.“

Holoubková ale byla nejrychlejší. Kniha o devíti stech stranách byla dokončena za necelý měsíc od červnové záhadné Brumbálovy smrti. Zeptala jsem se, jak dosáhla této superrychlosti.

„Až budete novinářkou tak dlouho jako já, přejde vám rychlost práce před uzávěrkou do krve. Věděla jsem, že celý kouzelnický svět chce poznat úplný příběh co nejdříve, a chtěla jsem být první, kdo jim to umožní.“

Zmínila jsem nedávné vyjádření Elfias Dogeho, Speciálního poradce Starostolce a dlouholetého přítele Albuse Brumbála, že „její kniha obsahuje méně faktů než kartička z čokoládových žabek“. Holoubková jen potřásla hlavou a zasmála se.

„Miláček Dodžíněk! Pamatuji si, jak jsem s ním před lety mluvila o právech mořských lidí. Už byl senilní, domníval se, že sedíme na dně jezera Windermere a pořád mě varoval před pstruhu.“ Ale nařčení, které Elfias Doge zveřejnil, se týkala i jiných oblastí. Skutečně si Holoubková myslí, že čtyři týdny stačí k podání celistvého obrazu o Brumbálově výjimečném životě?

„Ale drahoušku,“ neztratila svůj úsměv Holoubková a afektovaně mi poklepávala na koleno, „víte stejně dobře jako já, kolik informací získáte za pomoci velkého pytle galeonů, neochotou vyslyšet slůvko ne a pořádným rychlobrkem!

Lidé stáli dokonce frontu, aby se mohli podělit o špínu na Brumbála. Ne každý si myslí, že byl tak úžasný. Ovlivňoval až moc důležitých lidí. Ale starý Dotčený Doge může slézt z toho hipogryfa pravdy a morálky, protože já jsem objevila zdroj, pro nějž by jiní novináři zabíjeli, který byl Brumbálovi blízký po celou dobu jeho neklidného dospívání a který zatím ještě nikdy nepromluvil!“

Rostoucí publicita, kterou biografie Holoubkové vyvolává, nás vede k úvaze, zda ti, kteří věří v Brumbálovu bezúhonnost, nebudou v knihkupectví šokováni. Zajímá mě tedy, jaká největší tajemství se jí podařilo odhalit.

„Ale no tak, Betty. Snad nevěříte, že cokoli důležitého prozradím před tím, než si kdokoli koupí knihu,“ zasmála se Holoubková. „Ale mohu slíbit, že každý, kdo dosud věří, že Brumbál je stejně tak čistý jako jeho plnovous, bude rychle vyveden z omylu! Tak například asi nikdo, kdo ho kdy slyšel řešit téma Vy-víte-koho, by nevěřil, že Brumbál sám jako puberťák experimentoval s černou magií. A na kouzelníka, který strávil pozdější léta politikou tolerance, ve svém mládí projevoval překvapivě málo svobodomyšlnosti. No ano, Albus Brumbál skrýval extrémně temnou minulost,

nemluvě o jeho pochybné rodině, kterou se snažil tak usilovně skrývat. “

Zajímá mě, zda tím má Holoubková na mysli Brumbálova bratra Aberfortha, kterého Starostolec před patnácti lety odsoudil za nesprávné použití magie, což vyvolalo drobný skandál.

„No... Aberforth je jen špičkou ledovce,“ odpověď zněla poměrně vesele. „Ale mluvím o něčem mnohem horším, než je bezvýznamný podvodník jeho bratr, dokonce o něčem horším, než byl jeho mudly nenávidící otec. Ani jednoho z nich navíc nemusel Brumbál umlčet, o to se postaral Starostolec. To nikoli. Mě zaujaly jeho matka a sestra. Mluvím o pečlivém pátrání po odkryté špině v jinak dokonalém obraze. Ale jak říkám, kupte si knihu a pozornost věnujte kapitolám devět až dvanáct. Teď mohu říci snad jen to, že se ani nedivím, že nikdo nevěděl, jak si Brumbál zlomil nos.

Když vynecháme rodinné kostlivce, odmítá Holoubková i výrazný talent, který Brumbála vedl k mnoha kouzelnickým objevům?

„Myslelo mu to,“ připustila, „i když dodnes zůstává otázka, zda skutečně dosáhl všech zásluh, které mu jsou připisovány. Jak se dozvíte v kapitole šestnáct, k nalezení osmi způsobů využití dračí krve se hlásí Ivor Dillonsby, který prý Brumbálovi jen půjčil své zápisky. “

Ale dovoluji si tvrdit, že význam některých Brumbálových činů nemůžeme popřít. Co tahle jeho proslulá porážka Grindelwalda?

„Jsem ráda, že jste na to přivedla řeč,“ v jejím obličejí se objevila naděje, „ti, kteří slepě věří v jeho pompézní triumf, by si zasloužili bombu – respektive Hnojůvku. Musím říci, že to bylo velmi podlé. Opět nemohu nic prozradit, snad jen to, že bychom si neměli být jisti, jestli došlo k nějakému souboji dvou legend. Až si lidé přečtou mou knihu, dospějí k názoru, že Grindelwald jednoduše vyčaroval ze své hůlky bílý kapesník a pomalu odešel. “

O tomto zajímavém tématu se ale Holoubková odmítá bavit podrobněji, takže se budeme věnovat vztahu, který čtenáře nepochybně zajímá víc než cokoli jiného.

„Vztahu Brumbál - Potter jsem věnovala celou kapitolu,“ přikyvuje. „Říkalo se dokonce, že je to nezdravý a až nešťastný vztah. Ale jsme zase u toho. Čtenáři si budou muset pořídit knihu a tam se dozví celý příběh neobvyklého Brumbálova zájmu o toho hochu. Zda mu šlo o chlapcovo dobro, to se teprve ukáže. Ale je téměř veřejným tajemstvím, že Potter prožil velmi obtížné dospívání. “ Nemohu se nezeptat, zda je Rita stále ve styku s Harrym Potterem poté, co loni přinesla čtenářům skvělý, dalo by se říci průlomový článek. V tomto exkluzivním rozhovoru Potter zmínil své přesvědčení, že se Vy-víte-kdo vrátil.

„Ano, vyvinulo se mezi námi blízké pouto. Ubohý Potter má jen málo opravdových přátel a my se s ním navíc setkali při jednom důležitém životním okamžiku – Turnaji tří kouzelníků. Jsem pravděpodobně jediná žijící osoba, která může říci, že zná opravdového Harryho Pottera. “

To nás elegantně přivádí ke stále se objevujícím dohadům o tom, jak Brumbál strávil své poslední hodiny. Věř reportérka tomu, že Brumbál zahynul v Potterově přítomnosti?

„Nechci prozrazovat moc, vše přece můžete najít v knize. Ale očití svědci z bradavického hradu viděli, jak Potter sbíhá z věže jen několik okamžiků poté, co Brumbál spadl, skočil nebo ho někdo shodil. Později pak Potter vypovídal proti Severusu Snapeovi, ale jejich antipatie jsou všeobecně známy. Je to skutečně tak, jak to vypadá? Rozhodnout se bude muset sama společnost, jen co si přečte mou knihu. “

Touto záhadnou poznámkou jsem se rozhodla rozhovor ukončit. Rita Holoubková je autorkou přinejmenším bestselleru. Zástup Brumbálových příznivců se může jen obávat, co o jejich hrdinovi přinese.

Harry dospěl ke konci článku, ale dál tupě zíral do novin. Zvedal se v něm mohutný odpor a hněv, a taky chuť zvracet. Noviny zmuchlal a vši silou je hodil proti zdi, aby spadly mezi další odpad, který přetéká z koše.

Slepě kroužil po místnosti, otevíral prázdné šuplíky, zvedal knihy, aby je vzápětí mohl odložit na stejné místo. Sotva věděl, co dělá. Hlavou mu stále běhaly náhodné citace z rozhovoru s Ritou.

„Říkalo se dokonce, že je to nezdravý a až nešťastný vztah.“ – „Brumbál sám jako puberták experimentoval s černou magií.“ – „protože já jsem objevila zdroj, pro který by jiní novináři zabíjeli...“

„Lže!“ vykřikl Harry a oknem zahlédl souseda, který vypnul sekačku a nervózně se rozhlížel. Harry dosedl na postel a onen kousek rozbitého zrcátka nadskočil. Vzal jej do rukou, otáčel jím mezi prsty a přemýšlel nad Brumbálem a vším tím svinstvem, jenž na něj Rita Holoubková naházela.

V tom se modře zablesklo. Harry ztuhl a znovu přešel prstem přes ostrý roh střepe. To si jen představoval, určitě se mu to muselo zdát. Ohlédl se přes rameno, ale zeď byla podle podivného vkusu tety Petunie odporně oranžová. Nikde nebylo nic modrého, co by se mohlo odrážet v zrcátku. Znovu tedy pohlédl na střepe a neviděl nic kromě upřeného pohledu svého zeleného oka. Muselo se mu to zdát, jiné vysvětlení neexistuje. Představoval si to, protože přemýšlel o svém mrtvém řediteli. Jestli něco bylo jisté, pak to, že světle modré oči Albuse Brumbála už na něj nikdy nepohlédnou.

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh